

der bo, hvor Jordpriserne ere særlig høje, ikke vilde kunne drage Nytte af denne Lov. Det vilde f. Eks. blive Tilfældet paa Lolland og Falster og Møen, store Dele af Fyn, ikke saa ganske lidt af Sjælland og af Jylland. Men det kan jo dog ikke være Tanken med en Lov som denne, at vi næsten paa Forhaand skulde udelukke de Landarbejdere, som nu leve paa de Egne, hvor Jorden er i særlig høj Pris. Jeg ser derfor ikke rettere, end at hvis dette Forslag bliver vedtaget, som her er fremsat, vil det virke ganske mod det Ønske, som det ærede Medlem, der anbefalede det, har fremsat. For øvrigt vil jeg henlede Opmærksomheden paa, at efter den gældende Lov, hvor vi jo have den samme Bestemmelse, nemlig at der kan gaas ud over 4,000 Kr., hvor Jordprisen er særlig høj, ere langt de fleste Husmandsbrug blevne oprettede i Jylland. I de tre første Aar, Loven virkede, blev der oprettet 573 Huse i Jylland, medens der paa Øerne kun blev oprettet 250. Hvis vi nu fulgte de ærede Medlemmer, der have fremsat Ændringsforslaget under Nr. 7, vilde Resultatet ganske simpelt blive dette, at vi paa Forhaand afskar saa godt som alle de Arbejdere, der have deres Hjem paa Egne, hvor Jorden er i særlig høj Pris; og at gaa frem paa denne Maade ved en Lov som denne, finder jeg dog ikke vilde være rigtigt og forsvarligt. Jeg vil derfor i Modsætning til det ærede Medlem, der sidst talte, anbefale det høje Ting at forkaste dette Ændringsforslag, som efter min Mening vilde komme til at virke ganske uretfærdigt.

Ændringsforslaget under Nr. 9, der gaar ud paa at nedsætte det Beløb, der aarlig kan anvendes til Oprettelse af Husmandsbrug, fra 3 Mill. til $2\frac{1}{2}$ Mill. Kr., skal jeg ligeledes fraraade. Den ærede Ordfører fremhævede, at de $2\frac{1}{2}$ Mill. Kr. stammede fra Regeringens Side; og dette er jo for saa vidt rigtigt, som Lovforslaget, da det blev fremsat i Folketinget, kun gik ud paa, at der skulde anvendes $2\frac{1}{2}$ Mill. Kr. Men under Behandlingen i Folketinget er der jo sket den meget væsentlige Ændring, at nu kunne mindre Landhaandværkere, Teglværksarbejdere og for saa vidt som Ændringsforslag under Nr. 1 bliver vedtaget, hvad det selvfølgelig gør, Havebrugsarbejdere ogsaa drage Nytte af Loven. Men naar dette sker, vil det jo med Nødvendighed medføre, at det Antal Huse, der herefter kan blive til de egentlige Landarbejdere, vil formindskes, og det synes jeg ikke er rigtigt at gøre,

navnlig paa et Tidspunkt, hvor det viser sig, at der er særlig stærk Efterspørgsel efter at komme i Besiddelse af disse smaa Husmandsbrug. Jeg tror derfor, at en Nedsættelse til $2\frac{1}{2}$ Mill. Kr. vil medføre en ikke ringe Skuffelse hos Landarbejderne, idet jo en Del af dem, der søge derom, vilde blive skubbete bort og ikke kunde komme i Betragtning. Jeg vil derfor henstille til det høje Ting at forkaste Ændringsforslaget under Nr. 9.

Jeg skal saa endnu kun tilføje i Anledning af de Bemærkninger, der ere fremførte i Betænkningen, og de Udtalelser, der ere fremkomne fra den ærede Ordfører (Hage) her i Dag angaaende Tyendesparkasserne, at jeg ganske kan slutte mig til disse Udtalelser. — Jeg skal indskrænke mig til disse Bemærkninger, idet jeg skal tilføje en Tak til det ærede Udvalg for den Velvillie, hvormed det har behandlet Sagen, og den Hurtighed, hvormed det har fremmet den.

Finansministeren (Hage): Jeg ønsker at sige et Par Ord i Anledning af nogle Bemærkninger af den ærede Ordfører om Lovforslagets § 11. Den ærede Ordfører nærer nogle Betænkeligheder med Hensyn til den Bestemmelse, at Finansministeren skal være bemyndiget til at træffe en Ordning med en eller flere Kreditforeninger for at tilvejebringe Dækning for den Del af Laanesummen, som ikke udredes af Laanefonden, men direkte af Statskassen. Den ærede Ordførers Betænkeligheder vare navnlig to. Den ene var den, at en mindre nøjeregnende Finansminister kunde føle sig fristet til at gaa den Vej at skaffe Pengene gennem Kreditforeningerne, uagtet det vilde være billigere at skaffe dem ved direkte Statslaan. For at der ikke om den Ting skal være nogen Misforstaaelse, skal jeg udtale, at jeg ikke nærer Tvivl om, at man maa gaa ud fra, at det at skaffe Pengene gennem Kreditforeningerne vil blive dyrere end at tage dem ved direkte Statslaan. I og for sig skulde man ikke antage, at det vilde være saa. Thi en Kreditforeningsobligation, som er garanteret af Staten, har jo ikke blot den samme Sikkerhed som en almindelig Statsobligation, nemlig Statens egen Betalingssevne, men den har i Tilgift dertil en yderligere Sikkerhed i Kreditforeningens Pantefordringer. Ikke desmindre er Forholdet for Tiden det, at en egentlig Statsobligation betales i det store Pengemarked dyrere end en Obligation af den Art, der kun fremtræder som garanteret af Staten. Om det